

[Socialministeren.]

Fald forstaaer jeg ikke, hvorfor Ordføreren i det sagligt overvejende Ting stiller sig saa afvisende, som han gør. Hans Indvendinger drejede sig jo særlig om tre Forhold: at man vilde yde Hjælpen efter et ganske frit Skøn, at der var mindre Grund til denne Art af Understøttelse nu end før, da der er langt ringere Arbejdsløshed, og at den Udgiftsberegning, der forelaa, vilde vise sig ikke at holde Stik. I øvrigt kredsede den ærede Ordfører om akkurat den samme Argumentrække som Venstres ærede Ordfører i Folketinget. Det er jo rigtigt, at Forholdene nu ikke har den samme kriseagtige Karakter, som da de nuværende Regeringspartier eller i alt Fald Socialdemokratiet forelagde særlige Forslag i 1927 og 1928. Men selv om man ikke kan sige, at der er Krise i samme Forstand som tidligere, er det dog uhyggeligt, rent samfundsmæssigt set, at vi i den bedste Sommertid i Aar har haft en Arbejdsløshed paa 8—9 pCt., der allerede i Oktober er steget til 10 pCt. og stadig Uge for Uge er stigende, hvilket vil sige, at vi allerede for Maaneder tilbage har haft 27 000 arbejdsløse. Dertil kommer jo, at det ikke er afgørende, om der er Krise i Øjeblikket, det afgørende for Masser af disse Tusinder er, at de i Aarevis har været i Kamp med Arbejdsløsheden, at deres økonomiske Modstandskraft naturligvis i stigende Grad, lige saa vel som i hvert Fald for de unges Vedkommende den moralske Modstandskraft maa svækkes under disse Forhold.

Det er det, der foranlediger Regeringen til, til Trods for at vi samtidig har fremsat et endeligt Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, der i langt højere Grad bygger paa de Principper, som Venstre lægger Hovedvægten paa, at bringe dette Forslag frem for at komme de arbejdsløse, der har lidt i Aarevis under Forholdene, til Hjælp i indeværende Vinter, da alle maa være enige om, at det endelige Lovforslag ikke kan træde i Kraft før Oktober næste Aar som af Regeringen foreslaaet. For indeværende Vinters Vedkommende foreligger der i hvert Fald ingen Mulighed for at hjælpe dem ad anden Vej, medmindre man altsaa vil fastholde, at de naturligt hører hjemme under Hjælpekasse og Fattigvæsen, hvad Venstre dog heller ikke tidligere har fastholdt. Det er Begrundelsen for at fremsætte dette Lovforslag nu og Begrundelsen for at fremsætte det som midlertidigt.

Den ærede Ordfører for Venstre siger: Ja, men dette Lovforslag gaar jo langt videre end Lovene af 1924 og de følgende Aar. Ja, paa en vis Maade gaar det videre,

i andre Henseender gaar det ikke saa vidt. Lovforslaget gaar videre i den Forstand, at det tillader Kommunalbestyrelserne at yde denne Hjælp uden Hensyn til, om Faget er kriseramt eller ej. Det er rigtigt, men det har netop til Formaal ikke at tage dette Hensyn, fordi det først og fremmest gælder om at komme de enkelte Personer til Hjælp, som efter Kommunalbestyrelsernes Skøn har lidt særligt under den langvarige Arbejdsløshed. Heroverfor har det mindre Betydning, om selve Faget er kriseramt i teknisk Forstand, eller det ikke er det. Men omvendt gaar det jo ikke saa vidt som Loven af 1924, idet Hjælpen i Kraft af Lovforslagets Karakter er afhængig netop af Forholdene i de forskellige Kommuner og Kommunalbestyrelsernes Kendskab til de paagældende Personer, og idet der heller ikke er Adgang til den forlængede Understøttelse, som der var Tale om efter de før 1927 gældende Love. Den ærede Ordfører for Venstre vil se, at Arbejdsdirektoratet beregner Udgiftsnedgangen ved denne mindre vidtgaaende Bestemmelse til ikke mindre end 2 Mill. Kr., et Tal, som den ærede Ordfører i Folketinget, Hr. Krag, akkviescerede ved. Man maa snarere sige, at man ikke i den Forstand kan sammenligne Loven af 1924 med den nugældende Lov, for Loven af 1924 byggede ligesom den af 1921 paa mere faste Regler, fordi de var knyttet til et mere varigt System, der den Gang var tænkt at skulle gælde i en uvis Fremtid. Dette forhindrede ganske vist ikke, at man ustandselig forandrede det, ustandselig satte Understøttelserne op og ned, det vil jeg indrømme, men Tanken var dog, at Systemet skulde være mere varigt og fast. Det er ikke det, der er Tale om her, her er Tale om ud fra Regeringens Synspunkt at søge at skaffe de arbejdsløse, som har opbrugt deres Arbejdsløshedshjælp, over indeværende Vinter ved Kommunernes Bistand, idet man i saa Fald forhaabentlig til næste Vinter kan regne med at have faaet vedtaget en ordinær Arbejdsløshedsforsikringslov af en anden Karakter.

Det var altsaa det sidste Problem, jeg stod overfor, og jeg vil indrømme den ærede Ordfører for Venstre, at der er mange andre Veje at gaa, end jeg er gaaet her. Men at komme med et lignende Forslag som det, der gjaldt før 1927, altsaa at fremsætte et Forslag som § 31, eller hvad det nu var, i Loven af 1924, hvad vilde det føre til? Det vilde efter min Opfattelse føre til, at Venstre med den Mentalitet, der indtil videre behersker dette Parti, vilde sige: Hvad er det for en Udfordring? det er jo